

351.88 (4):336
Coörd. Cie

145875
24-1-62

MINISTERIE VAN BUITENLANDSE ZAKEN
'S-GRAVENHAGE

Aan de Leden van de Coördinatie
Commissie voor Europese Integratie-
en Associatieproblemen.

Directie/Afdeling: DGES

Datum: 24 januari 1962

Onderwerp: Notitie inzake tweede
versnelling

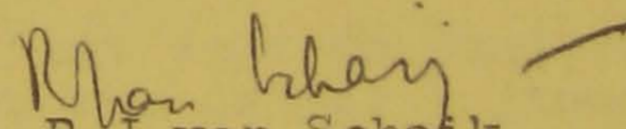
Kenmerk: 13.421

Foto-no: 1081/62

./.

Hiernevens zend ik U de in samenwerking tussen
de Ministeries van Buitenlandse Zaken, Economische
Zaken en Landbouw opgestelde notitie inzake de
tweede versnelling van de uitvoering van het EEG-
verdrag, welke aan de orde zal worden gesteld onder
punt 2.d. van de vergadering der Coördinatie Commissie
van 25 dezer.

De Secretaris,

R.J. van Schaik.

Zoals bekend heeft de jongste Raadsvergadering, bij gebrek aan tijd besloten een beslissing over de tweede versnelling van de uitvoering van het Verdrag van Rome uit te stellen tot de bijeenkomst van de Ministerraad van 5 februari a.s. Het is derhalve zaak dat, de Coördinatie Commissie zich beraadt over de houding welke door de Nederlandse delegatie in de aanstaande Raadsvergadering terzake moet worden ingenomen.

In het algemeen kan worden gesteld, dat, nu de diverse produktenverordeningen en andere reglementen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid door de Raad zijn aanvaard, de kans op overeenstemming tussen de Lid-Staten ten aanzien van de versnelling aanmerkelijk is toegenomen.

Ook voor Nederland lijkt er minder reden te zijn een strak standpunt in te nemen, met name op het gebied van de landbouw. Immers, voor een aantal belangrijke agrarische produkten - die tezamen ongeveer 31,5% van de Nederlandse landbouwexport naar de EEG uitmaken ¹⁾ - is thans een gemeenschappelijke politiek aanvaard, waarbij in de periode na 1 juli 1962 tarieven en contingenten zullen verdwijnen. Versnellingsmaatregelen te dien aanzien hebben derhalve voor de verdere handelsverruiming geen betekenis, hoewel de mate van resterende tarifaire bescherming in 1962 wel van betekenis is als element in de berekening van de hoogte van de heffing, althans bij eieren en gevogelte.

Gezien het belang van de tariefafbraak voor zuivel, rundvlees, de gehele groenten- en fruitsector en voor andere agrarische produkten (o.a. sierteelt, vis) moeten er voldoende redenen aanwezig geacht worden om enige Nederlandse desiderata op dit terrein te trachten te verwezenlijken.

Hieronder worden enkele van de belangrijkste met de versnelling samenhangende vraagstukken onder ogen gezien:

1. Het lijkt in beginsel vanzelfsprekend, dat Nederland vasthoudt aan de reeds eerder naar voren gebrachte eis, dat wij geen medewerking kunnen geven aan een tweede versnellingsbesluit, wanneer de eerste versnelling, overeengekomen op 12 mei 1960, op bepaalde punten niet is nagekomen. Hier doen zich twee kwesties voor:
  - a. De Duitse Bondsdag heeft het door de Bondsregering ingediende wetsontwerp ten aanzien van de per 1 januari 1962 te nemen tariefmaatregelen zodanig geamendeerd, dat de in het eerste versnellingsbesluit overeengekomen 5% tariefverlaging voor niet-geliberaliseerde landbouwprodukten niet als een extra reductie wordt aangemerkt doch als een voorschot op de per 1 januari 1962 volgens het EEG-verdrag vereiste "normale" tariefverlaging. Het lijkt wel heel moeilijk opnieuw mede te werken aan een "gentlemen's agreement" tussen de zes landen (besluit genomen door vertegenwoordigers der Lid-Staten) indien de Duitse Regering er niet in zou slagen deze beslissing van de Bondsdag terug te draaien. Zij heeft zich daartoe dan ook bereid verklaard. Ten einde nakoming van deze achterstallige verplichting te verzekeren en ieder verder

---

¹⁾ met begrip van zuivelprodukten zou dit percentage 43,5 worden.

misverstand uit te sluiten zou het wellicht aanbeveling verdienen om in het nieuwe versnellingsbesluit de percentages van de afbraak t.o.v. de basistarieven, die op 1 juli 1962 bereikt behoren te zijn, uitdrukkelijk te vermelden (50 % voor industrieproducten, 45 resp. 40 % voor landbouwproducten). Daarnaast zou er bij de Duitse delegatie op aandrongen moeten worden de bedoelde rectificatie zo spoedig mogelijk te bewerkstelligen, opdat nog in de eerste helft van 1962 deze aan de partners ten goede komt. De rectificatie zou bespoedigd kunnen worden door daarvan een opschortende voorwaarde te maken voor de inwerkingtreding van het tweede versnellingsbesluit. Aan deze taktiek zijn echter de ernstige bezwaren verbonden van het opnieuw scheppen van een onzekerheid voor het bedrijfsleven omtrent de toekomstige hoogte der tarieven, terwijl bovendien de datum van inwerkingtreding dan eventueel tot na midden 1962 verschoven zou moeten worden.

- b. De EEG-Commissie heeft zich verplicht aan de Raad een rapport over te leggen inzake de uitvoering welke door de Lid-Staten is gegeven aan art. 7 lid 3 van het eerste versnellingsbesluit. Dit artikel behelst de verplichting bepaalde invoermogelijkheden open te stellen voor marktordningsprodukten waarvoor de Lid-Staten geen contingenten krachtens art. 33 EEG hebben ingesteld en ook geen overeenkomsten op lange termijn gesloten hebben. De aanvaarding van dit artikel is het resultaat van krachtige Nederlandse aandrang in de Raadsvergadering van mei 1960. Met name zou Duitsland tekort zijn geschoten in het toestaan van voldoende importmogelijkheden op het gebied van de zuivel. Juist omdat het gemeenschappelijk beleid voor zuivelprodukten eerst aan het eind van het jaar tot stand zal komen lijkt het van belang aan de uitvoering van deze bepaling vast te houden. De wijze waarop zulks kan geschieden wordt in punt 2.b uiteengezet. Het rapport van de Commissie is, naar verluidt, thans op korte termijn tegemoet te zien.

2. Ten aanzien van het tweede versnellingsbesluit zelf moge de volgende punten onder de aandacht worden gebracht:

- a. Een van de voornaamste punten, die de Raad zal hebben te beslissen, is de plaats van Annex II-produkten in de versnelling. België, Italië, Luxemburg en de Europese Commissie wensen de produkten van annex II bij de versnelling te betrekken, m.u.v. die, welke vallen onder een van de verordeningen van de landbouwpolitiek. Nederland heeft om de redenen aan het begin van deze nota uiteengezet gepleit voor inschakeling van alle annex II-produkten. Aanvankelijk alleen Duitsland, maar later ook Frankrijk wensen deze produkten uit te sluiten.

Er moge op gewezen worden, dat voor een groot deel van de annex II-produkten de vrije markt toch vnl. door tariefafbraak bewerkstelligd moet worden en dat er voor deze produkten reeds een ongewenste achterstand is vergeleken bij de afbraak in de industriële sector.

- b. Mede omdat de situatie ten aanzien van de invoermogelijkheden van de produkten, welke onder par. 3 van art. 7 zijn

begrepen, sinds 1 januari volkomen onzeker is (het betreffende artikel behield zijn gelding tot het einde van de eerste etappe) zou van Nederlandse zijde moeten worden gesteld, dat de genoemde invoermogelijkheden vanaf 1 januari 1962 jaarlijks met 10 % verhoogd moeten worden, boven het niveau dat bij een volledige toepassing van het betreffende artikel eind 1961 had behoord te zijn bereikt. België en de Europese Commissie steunen deze visie.

- c. Logischerwijze zou, tezamen met een algemene versneling, ook het tariefelement in de landbouwheffingen versneld dienen te worden afgebroken. De vraag kan echter worden gesteld, of het thans opportuun is om zo kort na aanvaarding van de heffingen-verordeningen op dit punt te insisteren.
- d. De Fransen wensen in de tekst van het besluit de verplichting op te nemen, dat de Lid-Staten voor elk produkt overgaan tot de tweede aanpassing aan het buitentarief op het tijdstip dat voor dat produkt de interne tariefverlaging een niveau van 60 % zal bereiken. De tweede versnelde tariefafbraak zal voor de industriële produkten in een niveau van 50 % resulteren, zodat bedoeld tijdstip zal aanbreken - volgens art. 14 lid 2.b - op 1 juli 1963.

Een zekere logica kan aan deze Franse wens niet worden ontzegd. De verdragsstructuur legt inderdaad een band tussen de interne tariefreductie en het toenaderen aan het gemeenschappelijk buitentarief. Zulks zou betekenen dat deze tweede aanpassing $2\frac{1}{2}$ jaar wordt vervroegd, aangezien art. 23 van het Verdrag haar voor het einde der tweede etappe voorschrijft.

24 januari 1962.